

dem eller på anden måde gøre foranstaltninger imod dem, hvis de pågældende er anonyme? Det forudsætter dog, at man ved, hvem fredskrænkeren er. Har jeg ikke ret i det?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan godt forstå, at fru Elisabeth Arnold er forbitret over, at vi skal stå her, mens de andre sidder i Holmens Kirke til koncert, og så vil sørge for en anden slags underholdning. Men fru Elisabeth Arnold ved jo godt, hvad jeg mener.

Jeg tror, de fleste mennesker føler, at en telefonhenvendelse – og det er jo det, der er udgangspunktet, f.eks. i sagen fra Assens – hvor personen i den anden ende ikke giver sig til kende og siger, hvem han er, er en meget modbydelig form for terror, og det er da klart, at advarslen kan selvfølgelig først gives, når vi ved, hvem det er; det er godt set af fru Elisabeth Arnold. Men jeg vil stadig hævde, at den mand, der står over for mig og siger noget grimt til mig, kan jeg godt tackle, men den mand, der ikke giver sig til kende i telefonen, virker meget skræmmende på utrolig mange mennesker. Er fru Elisabeth Arnold uenig i det?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Også jeg har været udsat for den fredskrænkerende gruppe i Assens og omegn, og jeg var meget, meget imponeret over, at det lykkedes politiet at optrevle den sag, og jeg var dybt taknemmelig for det gode arbejde, politiet gjorde. Men nu har vi her i debatten i dag talt meget om svegne ægtemænd og tidligere samlevende, som forulempede på det groveste, for ikke at sige at de gjorde meget værre ting ved deres tidligere familie, og de personer er der jo absolut ikke nogen anonymitet omkring, tværtimod.

Anne Bastrup (SF):

Fredskrænkelse er mange ting. Det er kriminalitet, der kan gå lige fra chikane til mere alvorlige forhold, der nærmer sig trusler, og eksemplerne i bemærkningerne til beslutningsforslaget viser med al ønskelig tydelighed, hvor galt det kan gå.

Der er bare det problem, at justitsministeren, sådan som jeg forstod det, sagde, at historien ikke er helt rigtig, for manden havde overhovedet ikke fået et tilhold. Det vil altså sige, at han ikke efterfølgende kan overtræde tilholdet, og hvis ministeren har ret, er det jo et lidt skævt ek-

sempel. Men det er vel i og for sig ligeegyldigt, for var eksemplet rigtigt, er situationen jo lidt anderledes. Så tror jeg i virkeligheden, at eksmanden vil være fuldstændig ligeglad med strafferammen for at overtræde tilholdet, for strafferammen vil jo så være den samme som for manddrab.

Det, det handler om, hvis jeg har forstået eksemplet rigtigt, er den situation, hvor en kvinde er bange for sin eksmand eller sin ekskæreste, og det, der skal til i den situation, er at give kvinden så trygge forhold som muligt, og her kommer alarmerne ind i billedet. I Sverige har man indført alarmer til udsatte kvinder, og så vidt jeg ved, er der meget gode erfaringer. Mange kvinder har fået de alarmer, der går direkte til politistationen. Et andet element, som kunne sikre kvinder en vis tryghed i eget hjem, er, hvis husspektakler blev behandlet af politiet som almindelig kriminalitet, hvor de sædvanlige efterforskningskridt anvendes, og hvor der altså med andre ord ikke skal foreligge en anmeldelse.

Ministeren gjorde rede for Straffelovrådets overvejelser om at give mulighed for, at grove eller gentagne fredskrænkelser skulle gøres direkte strafbare uden krav om forudgående advarsel, og ministeren beskrev, at Straffelovrådet havde fundet, at det var et problematisk forslag. Ministerens kommentar får mig til at foreslå Det Konservative Folkeparti at benytte sig af dette beslutningsforslag til at samle de forskellige redegørelser og underretninger, der findes.

Da vi behandlede forslaget sidst, lagde hr. Bendt Bendtsen op til, at han ville samle materiale, så vi rent faktisk fik belyst: Hvad er det, der drejer sig om med disse fredskrænkelser? Hvad er det, vi har brug for at få afdækket for at kunne komme videre? Har politiet brug for yderligere beføjelser? Hvilke sager er årsag til den voldsomme opgang i 1998, og hvorfor kom der en nedgang efterfølgende? Hvad er det, der ligger bag politiets brug af tilhold? Hvad er det for nogle situationer, og hvilke politikredse gør brug af det?

Der er ingen tvivl om, at nogle typer fredskrænkelser er utrolig belastende for de mennesker, der berøres af dem. Men omvendt er det jo et alvorligt tiltag, forslagsstillerne lægger op til, for man må jo så også stille spørgsmålet: Opnår man det, man ønsker, ved en så voldsom skærpelse af straffen? Hr. Helge Adam Møller ved jo også, at i SF har vi den opfattelse, at vi har en vis forpligtelse, når Straffelovrådet er sat til og er i